

Forslaget til beslutning

forkastedes med 75 stemmer mod 4; 4 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1949 til 31. marts 1950.

(Første behandling findes i tidenden sp. 477; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 437).

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ordføreren (Victor Larsen): Af betænkningen fra folketingets finansudvalg over forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1949 til 31. marts 1950 fremgår det, at finansudvalget har stillet en række skriftlige spørgsmål til ministrene. Svarene herpå er opført under de respektive paragraffer. Disse svar giver formentlig tilstrækkelige oplysninger angående de pågældende emner.

Af betænkningen fremgår det endvidere, at der er afholdt en del samråd med ministrene. De pågældende samrådsspørgsmål er opført under de respektive paragraffer. Forholdet er iøvrigt, at langt den største del af samrådene finder sted i forbindelse med tillægsbevillingsloven.

Finansudvalget har i år ikke stillet ændringsforslag til finanslovsforslagets anden behandling, men har anset det for praktisk at samle alle ændringsforslag til tredje behandling. Efter den sædvanlige fremgangsmåde fremkom ved anden behandling de ændringsforslag, der var behandlet inden jul — som regel et ret ringe antal —, medens det ganske overvejende antal ændringer først blev foreslået ved tredje behandling. Denne fremgangsmåde medførte imidlertid en dobbelt omregning, satsrettelse, ombrydning og korrigerende samt optrykning af finanslovsforslaget, der både kostede stort arbejde, krævede betydelige udgifter og lagde beslag på meget papir, uden at det opnåede resultat egentlig svarede til omkostningerne. Finansudvalget har derfor ment at burde gøre et forsøg på at simplificere fremgangsmåden, og man venter ved at samle ændringsforslagene til tredje behandling at kunne spare både arbejde og penge, uden at besparelsen vil volde væsentlige ulemper.

Funck Jensen: Ved den ændring i fremgangsmåden, som finansudvalgets ærede ordfører lige har omtalt, kommer muligheden for for mit vedkommende at afgive en mindretalsbetænkning ikke til at foreligge — ja, det er muligt, den kommer til at foreligge ved tredje behandling, men da jeg ikke er helt sikker på det, vil jeg gerne ved denne lejlighed fremsætte nogle enkelte betragtninger om min stilling til finanslovsforslaget og arbejdet i finansudvalget.

Danmarks retsforbund ønsker at virke for statsmagtens begrænsning og kan derfor ikke tiltræde det foreliggende finanslovsforslag i sin helhed, der betyder en befæstelse og udvidelse af et allerede for stort budget.

Der findes i forslaget kategorier af udgifter, som retsforbundet anser for principielt naturlige for staten, f. eks. udgifter til retsvæsenet, politiet, sundhedsvæsenet og invalideforsorgen m. m.

Der findes en anden kategori af udgifter, f. eks. til aldersrente, som det på grund af den stedfundne udvikling må anses for nødvendigt for staten indtil videre at bestride, selvom retsforbundet ikke mener, at aldersforsorg er en naturlig statsopgave i et sundt samfund.

Og der findes endelig en tredje kategori af udgifter, f. eks. tilskud til erhverv, som vi er ubetinget modstandere af og derfor i første række vil søge afviklet til lettelse af skattetrykket.

Da de nævnte kategorier af udgifter dels er sammenblandet i finanslovsforslagets paragraffer, dels hviler på særlige love, til hvis gennemførelse retsforbundet ikke har medvirket, hvilket sidste også gælder statens indtægter, vil retsforbundet ved finanslovsforslagets endelige vedtagelse undlade at stemme. Dette falder så meget mere naturligt, som mit parti på meget væsentlige punkter betragter den politik, der ligger til grund for finanslovsforslaget, som forfejlet. Det er en politik, hvis hovedlinie ikke har været at afskaffe den på jordens natur- og samfundsskabte værdi grundede private monopolisme, men derimod et forsøg på at afbøde denne monopolismes følger. Resultatet har imidlertid været, at jordmonopolet er blevet befæstet, samtidig med at lovgivningen har skabt nye privatmonopoler på produktionens og handelens område, hvis følger så igen er søgt afbødet gennem det stadig tiltagende statsformynderi, både overfor det kommunale selvstyre og overfor den enkelte.

Hele denne udvikling har medført, at retfærdigheden har fået stadig trangere kår, at lovene agtes stadig ringere i befolkningen,